

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 11, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:455](#) 08-04-2025

Cassatie in belang der wet.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:499](#) 08-04-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:515](#) 08-04-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:516](#) 08-04-2025

Was (voorwaardelijk) opzet van de verdachte mede gericht op het (bedreigen met) geweld, terwijl het feit de dood tot gevolg heeft?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:539](#) 08-04-2025

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het in de bewezenverklaring genoemd geldbedrag en de onroerende goederen afkomstig waren uit enig misdrijf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:530](#) 08-04-2025

Kan uit de omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs naar de verdachte is verzonden, worden afgeleid dat de verdachte 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:531](#) 08-04-2025

Kon het hof oordelen dat het bedrag van de vordering van de benadeelde partij en de opgelegde betalingsverplichting moeten worden vermeerderd met wettelijke rente vanaf de begindatum van de bewezen verklaarde periode?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:534](#) 08-04-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:535](#) 08-04-2025

Kon het hof oordelen dat het ten laste gelegde moet worden gezien als één feit, zodat de gehele tenlastelegging aan het oordeel van het hof is onderworpen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:536](#) 08-04-2025

Klacht oplegging schadevergoedingsmaatregel.

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1, 2 en 3 ten laste gelegde voor zover het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld.

Ten laste van de verdachte is bewezen verklaard dat:

‘1. hij in de periode van 9 augustus 2019 tot en met 12 augustus 2019 te [plaats] en [plaats]

tezamen en in vereniging met anderen

opzettelijk binnen het grondgebied van Nederland heeft gebracht, als bedoeld in artikel 1 lid 4 van de Opiumwet, een hoeveelheid van een materiaal bevattende cocaïne, zijnde cocaïne een middel als bedoeld in de bij de Opiumwet behorende lijst I;

2. hij omstreeks te periode van 9 augustus 2019 tot en met 12 augustus 2019 in Nederland

tezamen en in vereniging met anderen

om een feit, bedoeld in het vierde of vijfde lid van artikel 10 van de Opiumwet, te weten het opzettelijk vervoeren en binnen het grondgebied van Nederland brengen van een hoeveelheid van een materiaal bevattende cocaïne, zijnde cocaïne een middel als bedoeld in de bij de Opiumwet behorende lijst I, voor te bereiden en/of te bevorderen,

- zich gelegenheid en middelen tot het plegen van dat feit heeft getracht te verschaffen, en

- voorwerpen en/of vervoermiddelen voorhanden heeft gehad, waarvan hij wist of ernstige reden had te vermoeden dat zij bestemd waren tot het plegen van het hierboven bedoelde feit

hebbende verdachte en zijn, verdachtes, mededaders,

- gecrypte telefoons voorhanden gehad en

- pallets met bananen gekocht en besteld en laten afleveren (in de loods aan [a-straat 1] te

[plaats]) en

- pallets met bananen klaargezet (als wissellading) en aanwezig gehad (in de loods aan [a-straat 1] te [plaats]) en
- een vorkheftruck voorhanden gehad (in de loods aan [a-straat 1] te [plaats]) en
- een trekker en een chassis en een vrachtwagen ter beschikking gehad en
- (vervolgens) een container naar een loods aan [a-straat 1] te [plaats] gebracht en
- voertuigen met een verborgen ruimte klaargezet, te weten een Volkswagen Transporter met [kenteken] en een Citroën Jumper met [kenteken] ; en
- de (douane)verzegeling van de container TTNU 8089029-9 verbroken;

3. hij op 12 augustus 2019 te [plaats]

tezamen en in vereniging met een ander

met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening (vanaf de ECT [locatie] aan de [b-straat]) heeft weggenomen een container (met nummer TTNU 8089029-9, inhoudende pallets met bananen), toebehorende aan een ander dan aan hem, verdachte en/of zijn mededader, waarbij verdachte en zijn mededader het weg te nemen goed onder hun bereik hebben gebracht door middel van een valse sleutel, te weten door met een (valselijk verkregen) pincode, die hij, verdachte en zijn mededader niet gerechtigd waren te gebruiken, die container (met pallets met bananen) van de ECT [locatie] op te halen en/of weg te voeren.'

Het cassatiemiddel klaagt ten eerste over de bewezenverklaring van het (voorwaardelijk) opzet onder 1 en 2.

Het hof heeft op grond van zijn vaststellingen geoordeeld dat de verdachte 'heeft moeten vermoeden dat het om illegale activiteiten ging die te maken hadden met de invoer van verdovende middelen'. Het kennelijke oordeel van het hof dat daaruit volgt dat de verdachte de aanmerkelijke kans dat hij zich – kort gezegd – schuldig maakte aan het medeplegen van de invoer van cocaïne, bewust heeft aanvaard, is niet zonder meer begrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

Het cassatiemiddel klaagt ten tweede dat de bewezenverklaring onder 3 ontoereikend is gemotiveerd wat betreft het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte bij het ophalen van de container in de haven van

[plaats] een pincode heeft gebruikt die de opdrachtgever van het transport hem had verstrekt. Het hof heeft hierover overwogen dat het niet anders kan dan dat de verdachte, die een container waarin cocaïne was verstopt kwam ophalen, wist dat de pincode op wederrechtelijke wijze in handen van de organisatie was gekomen en daarom het oogmerk van de verdachte gericht was op de wederrechtelijke toe-eigening van de container. Dit oordeel is zonder nadere toelichting niet toereikend gemotiveerd.

Ook voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:534

Zaaknummer: 22/04383

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 311 Sr, 2 Opiumwet, 10a Opiumwet en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Kan uit de omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs naar de verdachte is verzonden, worden afgeleid dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Kan uit de omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs naar de verdachte is verzonden, worden afgeleid dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet kan volgen dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:530

Zaaknummer: 23/00188

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

Advocaten: M.D. Rijnsburger

Wetsartikelen: 9 WVV

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het bedrag van de vordering van de benadeelde partij en de opgelegde betalingsverplichting moeten worden vermeerderd met wettelijke rente vanaf de begindatum van de bewezen verklaarde periode?

Kon het hof oordelen dat het bedrag van de vordering van de benadeelde partij en de opgelegde betalingsverplichting moeten worden vermeerderd met wettelijke rente vanaf de begindatum van de bewezen verklaarde periode?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het toegewezen bedrag van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] wegens materiële schade en de op grond van de schadevergoedingsmaatregel voor dat bedrag opgelegde betalingsverplichting, moeten worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 16 juni 2014, zijnde de begindatum van de bewezen verklaarde periode.

De benadeelde partij kan betaling van de wettelijke rente vorderen over het bedrag dat zij aan schade heeft geleden. In beginsel is de wettelijke rente op grond van artikel 6:83 aanhef en onder b BW zonder ingebrekestelling verschuldigd vanaf het moment waarop de schade die het gevolg is van de onrechtmatige daad van de verdachte, is ingetreden. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.4.1 en 2.5.)

Het hof heeft vastgesteld dat de benadeelde partij materiële schade heeft geleden en dat deze schade een rechtstreeks gevolg is van het bewezen verklaarde. Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij wegens materiële schade toegewezen tot een bedrag van € 408,60, voor dat bedrag de schadevergoedingsmaatregel opgelegd en daarbij bepaald dat dit bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 16 juni 2014. Daarmee heeft het hof geoordeeld dat wat betreft de verschuldigdheid van de wettelijke rente de datum van 16 juni 2014, zijnde de aanvangsdatum van de bewezen verklaarde periode, moet worden aangemerkt als de datum waarop de volledige materiële schade is ingetreden.

In aanmerking genomen dat uit bijlage 1 volgt dat de benadeelde partij in de periode van 7 juli

2014 tot en met 17 december 2014 behandelingen heeft ondergaan bij een psycholoog waarvoor een eigen risico van € 95,78 in rekening is gebracht en dat verder uit die bijlage volgt dat de reiskosten en de kosten voor het Aware-systeem in de periode van 16 juni 2014 tot en met 14 november 2014 periodiek zijn gemaakt, is niet zonder meer begrijpelijk het oordeel van het hof dat de materiële schade die het gevolg is van de bewezen verklaarde belaging, volledig is ingetreden op 16 juni 2014, de aanvangsdatum van de bewezenverklaarde periode.

Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. Wat betreft de schadepost van € 95,78 voor 'kosten psycholoog' zal de Hoge Raad de aanvangsdatum van de wettelijke rente bepalen op 17 december 2014. Wat betreft de schadeposten van € 250,32 voor 'reiskosten' en van € 62,50 voor 'kosten Aware-kast' zal de Hoge Raad de aanvangsdatum van de wettelijke rente bepalen in het midden van de periode waarin deze kosten zijn gemaakt, te weten op 31 augustus 2014.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:531

Zaaknummer: 22/03989

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: S.V.M. Stevens

Wetsartikelen: 6:83 BW en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het ten laste gelegde moet worden gezien als één feit, zodat de gehele tenlastelegging aan het oordeel van het hof is onderworpen?

Kon het hof oordelen dat het ten laste gelegde moet worden gezien als één feit, zodat de gehele tenlastelegging aan het oordeel van het hof is onderworpen?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het ten laste gelegde moet worden gezien als één feit en de gehele tenlastelegging daarom aan het oordeel van het hof is onderworpen.

Het cassatiemiddel berust op de stelling dat sprake is van een impliciet cumulatieve tenlastelegging, waarin het openlijk plegen van geweld tegen [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] is ten laste gelegd en dat daardoor sprake is van een 'beschermde vrijspraak' van de openlijke geweldpleging met betrekking tot [slachtoffer 2]. Daarmee wordt kennelijk bedoeld dat het hof de verdachte op grond van artikel 404 lid 5 Sv in zoverre niet-ontvankelijk had moeten verklaren in zijn hoger beroep.

Het hof heeft geoordeeld dat de ten laste gelegde openlijke geweldpleging moet worden gezien als één feit, en dat daarom de gehele tenlastelegging van dit feit aan zijn oordeel was onderworpen. Het hof heeft daarbij betrokken dat het door de strafbaarstelling in artikel 141 Sr beschermde belang primair de openbare orde is en dat in de tenlastelegging één overtreding van artikel 141 Sr is opgenomen ondanks de daarin te onderscheiden geweldshandelingen. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat het hier gaat om een strafbaarstelling die betrekking kan hebben op een meervoud van gedragingen, maar dat daaruit niet voortvloeit dat bewezenverklaring van zo'n meervoud van gedragingen ook leidt tot meervoudige kwalificatie van dat feit (vgl. HR 20 juni 2017, ECLI:NL:HR:2017:1113, r.o. 2.4).

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:535

Zaaknummer: 23/02314

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 404 Sv

RECHTSPRAAK

Klacht oplegging schadevergoedingsmaatregel.

Klacht oplegging schadevergoedingsmaatregel.

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij als gevolg van de bewezen verklaarde bedreiging toegewezen tot een bedrag van € 250, vermeerderd met de wettelijke rente. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat deze vordering namens de verdachte gemotiveerd is betwist. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en op welke door het hof vastgestelde omstandigheden het hof de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij heeft gebaseerd. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f Sr voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:536

Zaaknummer: 23/04536

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de (motivering door het hof van de) bewezenverklaring van de onder 1 primair ten laste gelegde poging tot doodslag.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.2 tot en met 3.10.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde beïnvloeden van een getuige.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2 tot en met 4.8.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:515

Zaaknummer: 22/04404

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: H. Sytema

Wetsartikelen: 359 Sv, 287 Sr en 285a Sr

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het in de bewezenverklaring genoemd geldbedrag en de onroerende goederen afkomstig waren uit enig misdrijf?

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het in de bewezenverklaring genoemd geldbedrag en de onroerende goederen afkomstig waren uit enig misdrijf?

Wenk

Het cassatiemiddel komt met drie klachten op tegen de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel klaagt ten eerste dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over het gebruik voor het bewijs van het proces-verbaal van bevindingen van 6 december 2011.

De rechter die over de feiten oordeelt, beslist wat hij van het beschikbare bewijsmateriaal betrouwbaar en bruikbaar vindt en aan welk bewijsmateriaal hij geen waarde toekent. De feitenrechter hoeft deze beslissingen over de selectie en waardering van het bewijsmateriaal niet te motiveren. Dat is anders in een aantal specifieke gevallen, onder meer wanneer door of namens de verdachte een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt is ingenomen ten aanzien van het gebruikte bewijsmateriaal. Hoe ver die motiveringsplicht gaat, hangt onder meer af van de inhoud en indringendheid van de argumenten die zijn aangevoerd. Die motiveringsplicht gaat niet zo ver dat bij de niet-aanvaarding van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op ieder detail van de argumentatie moet worden ingegaan. (Vgl. HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU9130.)

Het hof heeft vastgesteld dat het legale inkomen (de Hoge Raad begrijpt: legale contante ontvangsten) van de verdachte in de periode van 1 januari 2006 tot en met 19 januari 2010

‘gemiddeld (...) een kleine € 25.000,- per jaar’ bedroeg en heeft daaraan de conclusie verbonden dat de verdachte zijn investering van € 150.000 in de woning in [plaats] (Thailand) niet heeft kunnen bekostigen uit zijn legale inkomsten. Deze vaststelling heeft het hof gebaseerd op de inhoud van het proces-verbaal van bevindingen van 6 december 2011 betreffende de financiën van de verdachte. Daarbij heeft het hof overwogen dat de conclusie uit dat proces-verbaal dat de verdachte de investeringen in de Thaise woning niet kon bekostigen uit zijn legale inkomen ‘nogmaals is bevestigd door het proces-verbaal van bevindingen betreffende reactie op pleitnota [verdachte] van 9 augustus 2021’.

Hieruit volgt dat het hof van het door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunt over het gebruik van het proces-verbaal van bevindingen van 6 december 2011 is afgeweken om de redenen die zijn vermeld in het aanvullende proces-verbaal van bevindingen van 9 augustus 2021, dat is opgesteld nadat het openbaar ministerie bij tussenarrest door het hof in de gelegenheid was gesteld nader onderzoek te doen naar wat door de verdediging naar voren was gebracht. Het hof was niet gehouden tot een nadere motivering. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft geoordeeld (i) dat het in het cassatiemiddel bedoelde uitdrukkelijk onderbouwde standpunt een herhaling behelsde van de eerder geuite kritiek die in het aanvullende proces-verbaal puntsgewijs beargumenteerd is tegengesproken, en (ii) dat de verklaring die de verdachte op de terechtzitting in hoger beroep heeft afgelegd en die het hof in zijn bewijsvoering heeft gebruikt naar haar strekking overeenkomt met de conclusie van het proces-verbaal van bevindingen van 6 december 2011 en het aanvullende proces-verbaal van 9 augustus 2021, te weten dat de verdachte niet (legaal) kon beschikken over € 150.000 om te investeren in de woning in Thailand.

De eerste klacht van het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van de tweede deklacht

Het cassatiemiddel klaagt ten tweede dat de bewezenverklaring van feit 1 onder het eerste gedachtestreepje (bouwproject [naam] te [plaats] (Thailand)) ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het in de bewezenverklaring genoemde geldbedrag van € 449.610 – onmiddellijk of middellijk – afkomstig was uit enig misdrijf.

Het hof heeft vastgesteld dat het legale inkomen (de Hoge Raad begrijpt: legale contante ontvangsten) van de verdachte in de periode van 1 januari 2006 tot en met 19 januari 2010 ‘gemiddeld (...) een kleine € 25.000,- per jaar’ bedroeg en dat de verdachte en zijn mededaders [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] in de periode van 27 december 2007 tot en met 19

januari 2010 ieder bijna € 150.000 hebben geïnvesteerd (in totaal € 449.610) in de bouw van de woning in Thailand. Daaruit heeft het hof de conclusie getrokken dat de verdachte het contant in de woning geïnvesteerde geldbedrag van bijna € 150.000 niet heeft kunnen bekostigen uit zijn legale ontvangsten.

Het hof heeft op grond hiervan geoordeeld dat ten aanzien van de verdachte sprake is van een vermoeden van witwassen. Het hof heeft de verklaring van de verdachte dat hij voor het verwerven van zijn aandeel in de woning in Thailand niet heeft geïnvesteerd, maar dat hij vanwege de goede vriendschap met [medeverdachte 1] mocht meedelen in de winst bij eventuele verkoop van de woning, zodat hem zijn aandeel van € 150.000 door [medeverdachte 1] zou zijn geschonken, als hoogst onwaarschijnlijk terzijde gesteld. Daarin ligt als feitelijk en niet onbegrijpelijk oordeel van het hof besloten dat de verdachte het vermoeden van witwassen van zijn aandeel in de woning in Thailand niet heeft weerlegd.

Vervolgens heeft het hof vastgesteld dat de verdachte wist dat ook het geld dat door zijn mededaders in de woning werd geïnvesteerd telkens cash naar Thailand is vervoerd en daar contant is betaald en dat de verdachte heeft verklaard dat hij niet wist en niet heeft gevraagd waar [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] hun geld vandaan haalden om te kunnen investeren in de Thaise woning.

Op grond van deze niet onbegrijpelijke vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat de verdachte, door onder deze omstandigheden niet te vragen waar zijn mededaders de door hen geïnvesteerde grote hoeveelheden cash geld vandaan haalden, bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat ook het geld van zijn mededaders van enig misdrijf afkomstig was. Dat oordeel, waarin het hof mede heeft betrokken dat het 'ongebruikelijk is om dergelijke grote geldsommen cash te betalen, zeker als dat cash geld meegenomen moet worden naar het buitenland', geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het oordeel dat het door [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] geïnvesteerde geld daadwerkelijk van enig misdrijf afkomstig is, zodat het medeplegen van het witwassen zich ook uitstrekt over hun beider aandeel in de investering in de Thaise woning, heeft het hof mede gegrond op het feit dat ten laste van [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] in hun strafzaken is bewezen verklaard dat zij zich bezighielden met de handel in hennep. Voor zover het cassatiemiddel erop berust dat het hof deze veroordelingen van [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] heeft betrokken bij het bewijs van het voorwaardelijk opzet van de verdachte, berust het op een verkeerde lezing van het arrest van het hof.

De klacht faalt.

Beoordeling van de derde deelklacht

Het cassatiemiddel klaagt verder dat de bewezenverklaring van feit 1 onder het tweede gedachtestreepje (onroerende goederen [a-straat] te [plaats]) ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de in de bewezenverklaring genoemde onroerende goederen – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf.

Het hof heeft vastgesteld dat (i) de verdachte de koopsom van € 60.000 heeft voldaan via overschrijving van dat bedrag van zijn bankrekening; (ii) de verdachte dat bedrag heeft geïnvesteerd door dit te lenen van de [medeverdachte 1]; en (iii) de verdachte niet wist waar het geld van [medeverdachte 1] vandaan kwam en dit ook niet heeft gevraagd.

Het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte, door onder deze omstandigheden ‘mee te gaan’ in de investering, het (voorwaardelijk) opzet had dat de lening werd verstrekt en vervolgens in het onroerende goed in [plaats] werd geïnvesteerd met gelden die van misdrijf afkomstig waren, is niet zonder meer begrijpelijk.

De klacht slaagt.

De redactie, april 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:539

Zaaknummer: 22/03707

Rechters: V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 420bis Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte ‘stelselmatig’ inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Het tweede cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer ‘met het oogmerk te dwingen iets te doen, niet te doen en/of vrees aan te jagen’.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:499

Zaaknummer: 23/00210

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en R. Kuiper

Advocaten: T. Straten

Wetsartikelen: 285b Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Was (voorwaardelijk) opzet van de verdachte mede gericht op het (bedreigen met) geweld, terwijl het feit de dood tot gevolg heeft?

Was (voorwaardelijk) opzet van de verdachte mede gericht op het (bedreigen met) geweld, terwijl het feit de dood tot gevolg heeft?

Ten laste van de verdachte is onder 2 ten laste gelegd dat:

‘[medeverdachte] op of omstreeks 26 februari 2020 te [plaats] één of meer portemonnee(s) en/of een hoeveelheid geld (ten bedrage van ongeveer 27.500 euro) en/of een telefoon en/of kleding, in elk geval enig goed, dat geheel of ten dele aan een ander toebehoorde, te weten aan [slachtoffer] , heeft weggenomen met het oogmerk om het zich wederrechtelijk toe te eigenen, welke diefstal werd voorafgegaan, vergezeld en/of gevolgd van geweld en/of bedreiging met geweld tegen die [slachtoffer] , gepleegd met het oogmerk om die diefstal voor te bereiden en/of gemakkelijk te maken, en/of om, bij betrapping op heterdaad, aan zichzelf hetzij de vlucht mogelijk te maken hetzij het bezit van het gestolene te verzekeren, door die [slachtoffer] met een stuk hout op het hoofd te slaan en/of die [slachtoffer] vast te binden en/of de keel van die [slachtoffer] door te snijden, zulks terwijl het feit de dood van die [slachtoffer] ten gevolge heeft gehad,

tot en/of bij het plegen van welk bovenomschreven misdrijf zij, verdachte, op of omstreeks 26 februari 2020 te [plaats] , in elk geval in Nederland, opzettelijk gelegenheid, middelen en/of inlichtingen heeft verschaft en/of opzettelijk behulpzaam is geweest door, toen die [medeverdachte] op weg was naar die [slachtoffer] , via WhatsApp te communiceren met - die [slachtoffer] en zich daarbij voor te doen als die [medeverdachte] (waardoor

- die [slachtoffer] [medeverdachte] aan de hand van het telefoonnummer niet kon herkennen van een eerdere ontmoeting waarbij [medeverdachte] geld had gestolen van die [slachtoffer] , en/of

- die [slachtoffer] op de hoogte werd gehouden van de vertraging van genoemde [medeverdachte] teneinde te voorkomen dat de voorgenomen ontmoeting van

[medeverdachte] met die [slachtoffer] zou mislopen).’

Uit artikel 47, 48 en 49 Sr, gelezen in onderling verband en samenhang, volgt dat enerzijds ten aanzien van de medeplichtige bij de bewezenverklaring en kwalificatie moet worden uitgegaan van de door de dader verrichte handelingen, ook als het opzet van de medeplichtige slechts was gericht op een deel daarvan, en dat anderzijds het maximum van de aan de medeplichtige op te leggen straf een derde minder bedraagt dan het maximum van de straf, gesteld op het misdrijf dat de medeplichtige voor ogen stond. Als het (voorwaardelijk) opzet van de medeplichtige niet (volledig) is gericht op het gronddelict, moet het misdrijf waarop het opzet van de medeplichtige wel was gericht, voldoende verband houden met het gronddelict. Of van zo’n voldoende verband sprake is, hangt af van de concrete omstandigheden van het geval. Een algemene regel daarover laat zich dus lastig formuleren. In de regel zal echter kunnen worden aangenomen dat dit verband bestaat als het misdrijf waarop het (voorwaardelijk) opzet van de medeplichtige was gericht, een onderdeel vormt van het gronddelict, bijvoorbeeld bij een misdrijf dat is begaan onder strafverzwarende omstandigheden. Ook in andere gevallen kan sprake zijn van voldoende verband met het gronddelict. Daarbij zijn de aard van het gronddelict, de aard van de gedraging van de medeplichtige en de overige omstandigheden van het geval van belang. (Vgl. HR 22 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4471.)

Het hof heeft onder meer overwogen dat de verdachte moet worden vrijgesproken van de ten laste gelegde, bij de medeplichtigheid betrokken strafverzwarende omstandigheden en het daaraan verbonden dodelijke gevolg, omdat niet is komen vast te staan ‘dat de verdachte enige wetenschap had ten tijde van het tenlastegelegde van het door [medeverdachte] toegepaste geweld’. Voor zover het hof daarmee als zijn oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat voor bewezenverklaring van de ten laste gelegde medeplichtigheid aan diefstal die, onder meer, is voorafgegaan, vergezeld of gevolgd van geweld of bedreiging met geweld tegen personen, is vereist dat kan worden bewezen verklaard dat het opzet van de verdachte zich uitstrekt tot dat geweld of die bedreiging met geweld, heeft het hof miskend wat hiervoor is vooropgesteld en heeft het met de gedeeltelijke vrijspraak de grondslag van de tenlastelegging verlaten.

Voor zover het hof dit niet heeft miskend, heeft het hof zijn oordeel dat de verdachte moet worden vrijgesproken van de ten laste gelegde strafverzwarende omstandigheden en het daaraan verbonden dodelijke gevolg, ontoereikend gemotiveerd. De bewijsvoering van het hof houdt in dat de verdachte wist van het plan van [medeverdachte] om het slachtoffer te bestelen. Het hof heeft verder overwogen dat het opzet van de verdachte in elk geval was gericht op het behulpzaam zijn van [medeverdachte] bij de diefstal en dus op een deel van de door [medeverdachte] verrichte handelingen. Nu daarin ligt besloten dat die diefstal voldoende verband houdt met het gronddelict waarop de tenlastelegging betrekking heeft – te

weten: diefstal, voorafgegaan, vergezeld en/of gevolgd van geweld en/of bedreiging met geweld, gepleegd met het oogmerk om die diefstal voor te bereiden en/of gemakkelijk te maken en/of om, bij betrapping op heterdaad, aan zichzelf hetzij de vlucht mogelijk te maken hetzij het bezit van het gestolene te verzekeren, terwijl het feit de dood ten gevolge heeft – is het op dit punt anders luidende oordeel van het hof niet begrijpelijk.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld, maar leidt bij gebrek aan belang niet tot cassatie. In geval van medeplichtigheid aan een misdrijf komen op grond van artikel 49 lid 4 Sr bij het bepalen van de straf immers alleen die handelingen in aanmerking die de medeplichtige opzettelijk heeft gemakkelijk gemaakt of bevorderd, benevens hun gevolgen. Het hof heeft dat niet miskend.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:516

Zaaknummer: 23/01863

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en F. Posthumus

Advocaten: D.J.M. Dammers en mr. S. van Schaik

Wetsartikelen: 47 Sr, 48 Sr en 49 Sr

RECHTSPRAAK

Cassatie in belang der wet.

Cassatie in belang der wet.

Wenk

Het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de politierechter dat de veroordeelde geen belang heeft bij zijn klaagschrift omdat niet vaststaat dat en, zo ja, wanneer door een officier van justitie is beslist tot omzetting van de taakstraf in vervangende hechtenis. Het tweede cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de politierechter dat uit een processtuk, te weten een ondertekende en gedagtekende beslissing, moet blijken dat de beslissing tot omzetting van de taakstraf in vervangende hechtenis is genomen door een officier van justitie binnen de wettelijke termijn. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De in artikel 6:33 lid 1 Sv bedoelde beslissing dat vervangende hechtenis wordt toegepast omdat een opgelegde taakstraf niet (naar behoren) is verricht, wordt genomen door de rechterlijke ambtenaren verbonden aan het openbaar ministerie, in de praktijk een officier van justitie. Dat volgt uit artikel 6:33 Sv, in samenhang met de artikelen 1 aanhef en onderdeel b onder 6° en 7° en 125 Wet RO. Deze beslissing moet worden aangemerkt als een beslissing tot vrijheidsontneming in de zin van artikel 3 lid 1 van het Besluit regels landelijk parket en functioneel parket, alsmede ten aanzien van mandateren bevoegdheden officier van justitie, zodat deze beslissing niet kan worden gemandateerd aan een andere bij het parket werkzame ambtenaar.

Om te waarborgen dat een omzettingsbeslissing voor de veroordeelde en – in geval van een daartegen ingediend bezwaar – voor de rechter controleerbaar is, moet de eis worden gesteld dat uit enig voor de rechter en de veroordeelde beschikbaar processtuk rechtstreeks en ondubbelzinnig blijkt dat aan de voorwaarden voor de rechtsgeldigheid van de omzettingsbeslissing is voldaan, in het bijzonder dat de beslissing is genomen door een bevoegde autoriteit binnen de wettelijke termijn. Hierin kan bijvoorbeeld worden voorzien door middel van een gedagtekend en door de bevoegde autoriteit ondertekend stuk houdende de omzettingsbeslissing. Ook omdat een omzettingsbeslissing geen schorsende werking heeft, kan de enkele mededeling van de officier van justitie tijdens de behandeling van het

bezwaarschrift dat hij de beslissing overneemt of bevestigt, de gevolgtrekking dat aan deze eis is voldaan niet dragen.

Als de rechter bij de beoordeling van een tegen de omzettingsbeslissing ingediend bezwaar niet kan vaststellen dat de omzettingsbeslissing aan deze eis voldoet, moet hij het bezwaarschrift van de veroordeelde gegrond verklaren.

Als de rechter het bezwaarschrift gegrond verklaart, geeft hij op grond van artikel 6:6:23 lid 2 Sv in zijn beslissing het aantal uren taakstraf aan dat de veroordeelde nog moet verrichten, waarbij rekening moet worden gehouden met de tijd die de veroordeelde in vervangende hechtenis heeft doorgebracht.

Het oordeel van de politierechter dat uit een processtuk moet blijken dat de omzettingsbeslissing is genomen door een officier van justitie binnen de wettelijke termijn geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat brengt mee dat het tweede cassatiemiddel faalt.

Het oordeel van de politierechter dat de veroordeelde niet-ontvankelijk is in het bezwaarschrift, nu niet vaststaat dat sprake is van een rechtsgeldige door de officier van justitie genomen omzettingsbeslissing, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Gelet op wat hiervoor is overwogen moet de rechter in zo'n geval het bezwaarschrift van de veroordeelde tegen de kennisgeving tot toepassing van vervangende hechtenis gegrond verklaren. Het eerste cassatiemiddel slaagt.

De redactie, april 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:455

Zaaknummer: 24/03507

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en R. Kuiper

Wetsartikelen: 6:6:23 Sv, 6:3:3 Sv, 6:6:1 Sv, 6:3:1 Sv en 6:3:4 Sv